

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel napadá rozhodnutí rekursního soudu ze dvou důvodů. Předně tvrdí, že záповěď zcizení a zadlužení nemovitosti (ve smyslu § 364 c) obč. zák.) platí proti třetím osobám jenom tehdy, když jde o dobrovolné zcizení nebo zadlužení, nikoliv o exekuční, a za druhé, že tento zákaz musí býti dán mezi manželi, že však rekurentka Albína M-ová již není manželkou povinného (Josefa M-a), ano manželství bylo rozvedeno a rozloučeno. Pokud jde o první důvod, poukazuje se k tomu, že podle důvodové zprávy k třetí dílčí novele k občanskému zákoníku (zpráva komise pro justiční věci, strana 44) neměla záповěď zcizení obsahovati jenom dobrovolné zcizení, nýbrž i zcizení a zatížení v exekuci, protože by jinak neměla praktické ceny. Zákon (§ 364 c) pak mezi dobrovolným a vnuceným zcizením a zatížením nerozeznává. Proto je záповěď účinnou proti třetím osobám (§ 364 c), druhá věta) i při exekučním zcizení nebo zatížení (srovnej Randa, Vlastnické právo, str. 78, Ehrenzweig, Privatrecht, I., str. 183, Mayr, Bürgerliches Recht, I., str. 379 sb. n. s. č. 7617). Proto je záповěď v tomto případě účinnou i proti vymáhajícímu věřiteli jako třetí osobě. Podle ustanovení § 364 c) druhá věta obč. zák. je pro platnost záповědi rozhodným, zda byla založena mezi osobami tam uvedenými. Pozdější zrušení manželského svazku mezi smluvními stranami nemůže na její platnosti nic změnit.

Čís. 8555.

Při zkoumání věcné příslušnosti podle § 51 čís. 3 j. n. jest hleděti jen k penízi, vyplývajícimu ze směnky samé, nelze však hleděti k právnímu jednání, jež bylo podkladem vydání směnky.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1928, R I 973/28.)

Žaloby ze směnek nepřevyšujících jednotlivě 5.000 Kč zadal žalobce na okresním soudě. Žalovaný vznesl námitku věcné nepřislušnosti, ježto zažalované směnky jsou jen částmi žalobcovy pohledávky převyšující 5.000 Kč. Soud první stolice vyhověl námitce věcné nepřislušnosti a žaloby odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o směnečné žaloby, kterými se žalující strana domáhá zaplacení směnek přijatých žalovanou. Předmětem sporu jest tudíž směnečný peníz. Při zkoumání věcné příslušnosti ve smyslu § 51 čís. 3 j. n. jest proto hleděti jen k směnečnému penízi, vyplývajícimu ze směnky samé, nelze však hleděti k právnímu jednání, které bylo podkladem vydání směnky,

poněvadž se směnečná žaloba zakládá jen na směnce, nikoliv na zmíněném jednání, od něhož směnka jest odloučena. Třebaže směnečnému dlužníku není zabráněno podle § 87 směn. zák. (čl. 82 směn. ř.), by se v námitkách nevrátil k právnímu jednání, které bylo podkladem vydání směnky, nemůže se to týkati otázky věcné příslušnosti soudu, která závisí jediné na směnečném penízi. Jest proto také vyloučeno, by směnečný dlužník namítal ve směnečném sporu podle § 55 j. n., že se žalobce žalovanou směnkou domáhá jen části jistinné pohledávky a že tudíž pro věcnou příslušnost jest rozhodnou úhrnná částka jistinné pohledávky ještě nezapravené. Toto ustanovení předpokládá, že jde o pohledávku, spočívající na témže skutkovém a právním důvodu. Právním důvodem směnečného nároku jest však vydání směnky (skripturní akt), důsledkem toho má každá směnka svou samostatnou právní jsoecnost a nelze při posuzování soudní příslušnosti hleděti k tomu, že snad jejím hmotněprávním podkladem jest jen část jistinné pohledávky.

Čís. 8556.

Domáhá-li se spoluvlastník nemovitosti žalobou zrušení spoluvlastnictví, musí žádati, by proti všem ostatním společníkům (kteří odpírají svolení) bylo uznáno právem, že se společenství zrušuje a, žádá-li naturální rozdělení společné věci, že se nařizuje její rozdělení podle určitých dílů, žádá-li civilní rozdělení, že se povoluje, by společná věc byla soudní dražbou prodána a výtěžek určitými díly rozdělen nebo při nejmenším bez návrhu na zrušení společenství, že se povoluje buď toto naturální nebo toto civilní rozdělení společné věci.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1928, Rv I 406/28.)

Žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu pro tentokrát zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Žalobkyně domáhá se žalobou zrušení spoluvlastnictví k nemovitostem soudní dražbou. Její žalobní návrh zní, by bylo uznáno právem, že jí proti žalovaným přísluší právo žádati zrušení společného vlastnictví k určité vyjmenované nemovitosti soudní dražbou. Tento návrh neodpovídá přednesenému skutkovému ději a uplatňovanému nároku. Domáhá-li se podílník společné nemovité věci žalobou zrušení společenství, musí žádati, by proti všem ostatním společníkům (kteří odepírají svolení ke zrušení), bylo uznáno právem, že se společenství zrušuje (§ 830 obč. zák.) a v případě, že žádá naturální rozdělení společné věci, že se nařizuje její rozdělení podle určitých dílů a žádá-li civilní rozdělení, že se